

niti, by tato otázka nebyla soudem řešena a proto předepisuje, že až do jednotné úpravy této věci jest spory takové přerušiti. V tomto sporu nejde o vymáhání pohledávky ve starých korunách, avšak spornou jest otázka, zda žalobce závazek na se vzatý notářským spisem dne 6. září 1912 ohledně placení výživného rozvedené své manželce v dočasném bydlišti jejím nebo místě pobytu plniti má v korunách československých či v měně rakouské. Dlužno proto zmíněné nařízení dle jeho intence vztahovati i na tento případ. Nesporno jest, že žalovaná bydlí a měla též dne 26. února 1919 řádné své bydliště v Badenu u Vídně a že žalobce měl 26. února 1919 řádné bydliště na území státu Československého. Nárok plyne ze smlouvy vtělené ve výše uvedený notářský spis, zřízený rovněž před 26. únorem 1919. Jsou splněny veškeré podmínky §u 1 c) a §u 2 nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. dubna 1921 čis. 173 sb. z. a n., podle nichž soudní řízení z moci úřední musí býti přerušeno.

Čís. 2251.

Uveřejnění všeobecně znějícího insertu, neobsahujícího určitých nepravdivých skutečností, nespadá pod ustanovení §u 1330 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv I 1538/22.)

V několika časopisech byly uveřejněny inseráty: »Dříve nežli se dáte pojistiti u pojišťovací společnosti »X«, obraťte se na Ústřední svaz zaměstnanců pojišťoven o informaci, týkající se poměrů, jež panují u této společnosti.« Pojišťovací společnost X. domáhala se na Ústředním svazu zaměstnanců pojišťoven žalobou, by žalovaný svaz byl uznán povinným ustatí v uveřejňování inserátů, plakátů nebo jiných tiskopisů s výstrahou, jak výše jest uvedena, nebo podobnou. Ku zajištění tohoto nároku vymohla si žalující proti žalovanému prozatímní opatření do doby, kdy bude možno nárok uplatňovati exekucí. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d u v o d ů: Žaloba opírá se o ustanovení §§ 1295 a 1330 obč. zák. Inserovati v novinách je každému dovoleno. Práva toho však nesmí vykonávati ve zjevném úmyslu, jinému zúmyslně škoditi, jinak dle § 1295 obč. zák. (nov.) jest poškozený oprávněn, domáhati se náhrady škody způsobené tímto škodlivým uveřejňováním. Že rozšiřovatel těchto insertů měl úmysl žalující poškoditi, nelze pochybovati. Měla by tudíž žalující dle tohoto ustanovení nárok na náhradu škody, té se však nedomáhá. Ustanovení §u 1330 obč. zák. (nov.) se dovolávati nemůže, poněvadž dle tohoto ustanovení jde o rozšiřování skutečností, jež jsou způsobilé ohroziti úvěr, výdělek nebo hospodářský zdar jiného a jichž nepravdivost rozšiřovateli byla známa neb známa býti musela. Jde tedy o rozšiřování nepravdivých skutečností. Takových skutečností však inseráty, třeba by žalující stranu hospodářsky poškozovaly, neobsahují. Proto také nemůže žalobní žádání v ustanovení tomto míti opory.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Při povolení prozatímného opatření neřeší se věcná stránka nároku, jemuž se dostává zatímne ochrany. To jest vyhrazeno sporu. Nelze proto oprávněnost uplatněného nároku dovozovati z povolení prozatímného opatření. Při řešení věci jest vycházeti z toho, že žalující vyvozuje svůj nárok z uveřejňování insertů obsahu, jí tvrzeného, žalovaným. Není pochyby, že uveřejňování insertů určitého obsahu může býti podkladem nároku na náhradu škody. Vždyť § 1295 odstavec druhý obč. zák. poskytuje ochranu proti zlovolnému zneužití práva, projevití volně své mínění. O to však v tomto případě nejde, plyněť z obsahu žalobního žádání, že se žalující náhrady škody dle §u 1295 obč. zák. nedomáhá. Pokud by přicházel v úvahu § 1330 obč. zák., je nepochybně, že napadený může žádati náhradu škody, odvolání a jeho uveřejnění. Jest připustiti, že dlužno přiznati napadenému nárok, aby odpůrce ustal od opakování nebo dalšího rozšiřování nepravdivých tvrzení (§ 1330 obč. zák.). Předpis ten vyžaduje však rozšiřování nepravdivých skutečností. Znění insertu jest však v tomto případě rázu zcela všeobecného, postrádá vší konkrétnosti, neobsahuje skutečností, jež § 1330 obč. zák. předpokládá. Nelze z něho ani vyčisti, že bylo zamýšleno, sděliti nepravdivé skutečnosti. Nesprávné posuzování pravdivých skutečností nespadá však pod § 1330 obč. zák. Právem vyslovil odvolací soud, že žalobní žádání nemá v řečeném ustanovení opory. Posouzení věci s právního hlediska jest správné, odpovídá zákonu a stavu věci.

Čís. 2252.

Jako prozatímních opatření lze použiti pouze takových prostředků, kterými se nepředstihuje konečné rozhodnutí o nároku.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R II 17/23.)

Smlouvou z roku 1899 zavázal se odpůrce ohrožené firmě pro výrobu fezů, že se zdrží činnosti ve fezových podnicích. Ježto roku 1922 závazek porušil, žalovala ho ohrožená firma, »by se zdržel činnosti spojené se zakládáním, zařizováním a řízením továrny na fezy« a navrhla povolení prozatímného opatření v tom směru, »že se odpůrci zakazuje na dále činnost, směřující k založení a zařízení továrny na fezy a spojená s vedením továrny nebo s jinou účastí v ní.« Soud prvního stálice prozatímní opatření povolil, rekuusní soud návrh zamítl. Důvody: Dopisem ze dne 8. října 1922 lze míti za osvědčeno, že žalovaný zahájil činnost, přičítící se smlouvě, již se v roce 1899 straně žalující zavázal, zdržeti se působení ve fezových podnicích, že tedy straně žalující snad vznikl zažalovaný nárok, a dále, že pokud jde o peněžité pohledávky proti žalovanému, budou z valné části nedobytné. Ale navržené prozatímní opatření se netýká peněžitých pohledávek, nýbrž domáhá se zákazu činnosti žalovaného v továrně na výrobu fezů a v tomto směru neosvědčila strana navrhuující ani, že by jinak vymáhání neb uskutečnění jejího nároku bylo zmařeno nebo stíženo, ani, že